

Drodzy Braci i Siostry

Chciałbym podzielić się z Wami moją refleksją, która powstała w czasie świeceń biskupich w Opolu , 29 sierpnia 2009 roku.

Ingres do katedry opolskiej.

Począwszy od tej świątyni tworzyły się pierwsze parafie na przestrzeni tysiąca lat. Ile czasu potrzeba było aby utworzona została moja rodzinna parafia w Ligocie Turawskiej ? Myśli podczas tego ingresu kierowały się również w stronę Wikariatu Apostolskiego de Ñoflo de Chávez. W 1691 utworzono tam pierwszą parafię pod wezwaniem ŚW. Franciszka Ksawerego. W tym roku obchodzimy jubileusz 300 lecia od założenia parafii w Concepción. Ostatnia parafia została erygowana już przeze mnie w roku 2006 w miejscowości Cuatro Cañadas, pod wezwaniem św. Jakuba Apostoła. W największej parafii pod wezwaniem św. Marcina de Porres (licząca okolo 100 wiosek), przygotowujemy się do utworzenia trzech nowych ośrodków duszpasterskich, które w przyszłości będą zaczątkami nowych parafii. Dlatego też podczas mojej ostatniej wizyty w Polsce, rozmawiałem z Ks. Biskupem Wiktorem Skworcem oraz z nowym biskupem opolskim, Ks. Andrzejem Czają, prosząc o pomoc personalną. Cieszę się, bo spotkałem wiele życzliwości i zrozumienia dla kościoła młodego w Boliwii.

Chwalcie Pana wszystkie ludy

Wchodząc do katedry, chór śpiewał pieśń: Lauda-teeeee Dominum omnes populi, laudate Dominum omnes gentes. Spotkanie osobiste z Chrystusem, Zbawicielem świata, jest zawsze powodem radości. Tym bardziej, jeżeli Pan daje ludowi pasterza, w osobie Biskupa Andrzeja, który z pomocą Bożą będzie kontynuował misję Chrystusa Dobrego Pasterza, sprawowana w okresie 32 lat w osobie Ks. Arcybiskupa Alfonsa Nossola.

Bolivia jest jednym z państw Ameryki Południowej, która złożona jest z wielu narodów i kultur (37). W naszym Wikariacie dominujące są trzy kultury: Chiquitana, Garaya y Qhechua. Każdy z tych narodów posiada swój własny język. Inkulturacja o której dzisiaj tak głośno w świecie, powoduje, że głoszona ewangelia może wcielić się w historii poszczególnych narodów. Aby to jednak zaistniało potrzeba nam najpierw umiejętności słuchania z całym szacunkiem i miłością tego narodu; również głębokiego studium i poznania ukrytej obecności Boga, którą posiał Duch Boży na długo przed przybyciem misjonarzy do tego narodu; ta postawa prowadzi do poważania każdego człowieka z jego odmiennością kulturalną. Ewangelizacja , która bierze pod uwagę kulturę danego narodu, oparta jest na podwójnym procesie: najpierw każda kultura się ubogaca w kontakcie z Ewangelią głoszoną i praktykowaną; z drugiej strony ewangelizacja, która bierze pod uwagę daną kulturę, jest głębsza, pełniejsza i skuteczniejsza.

Były to także i moje prymicje

Dla mnie ten ingres był również powodem wzruszenia, to też były moje prymicje, ponieważ pierwszy raz odprawiałem eucharystyczną ofiarę w tej świątyni, która jest matka wszystkich kościołów mojej rodzimej diecezji opolskiej.

Jeszcze teraz brzmia mi w uszach słowa podziękowania arcybiskupa Alfonsa Nossola pod adresem jego biskupa pomocniczego Jana Bagińskiego, oraz zachęta do otwarcia się na Ducha Chrystusowego, którego „ulubionym łądowiskiem są nasze słabości”. Duch Św. pragnie urzeczywistnić to odkupienie, ofiarując zbawienie Chrystusa całej naszej osobie.

Obyśmy nie bali się spotkać z samym sobą, aby w świetle tegoż Ducha św. poznać kim jesteśmy, jakie są nasze bogactwa, ale i również nasze słabości i otworzyć całego siebie na to zbawienie, którym jest sam Chrystus Pan.

Jakże mógłbym zapomnieć wyznanie nowego Ks. Biskupa Andrzeja, który mówił do nas wszystkich w ten sposób: „Pamiętam, kiedy miałem cztery lata, zauważyłem mojego taty pewnego razu na klęczkach, modlił się. Dotychczas tato dla był mnie największym autorytetem; wtenczas pomyślałem sobie, jeżeli mój tato klęczy, to musi być jeszcze ktoś większy od niego. Tak budziła się moja wiara”.

W tym kontekście pytam się: Dzisiaj dzieci spotkają swoich rodziców na klęczkach? Na pewno niektóre z nich tak, ale bardzo wielu nie ma tej sposobności z różnych przyczyn. Myślę, że prawdziwe klękanie przed Bogiem rodzi się nie tak z nakazu, co z przykładu. A tego nam się trzeba ciągle uczyć, aby ta młoda generacja doświadczyła, że spotkanie osobiste z Bogiem prowadzi do lepszego poznania samego siebie, do nawrócenia, do wolności, do wspólnoty między ludzką, a w szczególności do solidarności w stosunku do ludzi cierpiących.

Kończąc Msze św. podeszliśmy z nowym Biskupem Ordynariuszem opolskim do obrazu M. B. Opolskiej. Ona bowiem jest najpiękniejszym wzorem Kościoła Chrystusowego. Kopia tego obrazu znajduje się również w moim pokoju w Concepción.

Nie boj się, jest przy Tobie Chrystus

Dziękuję Bogu za ten dar spotkania się z Wami, za to głębokie przeżycie troski o swój Lud, bo w ten sposób odczytałem to wszystko co się stało w dzień konsekracji biskupiej w katedrze opolskiej. Bogu dziękuję za tylu braci i siostr rozmodlonych za misje, za biskupów i kapłanów. „Nie boj się, wypłyn na głębię, jest przy tobie Chrystus”- w ten sposób śpiewali pielgrzymi opolscy wędrujący do Częstochowy w grocie na Gorze Św. Anny; Mnie te słowa i ta melodia przenikały dogłębnie i dodały sił. Również za dary ofiarne, wsparcie materiałem, które pomoże nam w różnych projektach realizowanych w tym roku, jak zakończenie budowy domu zakonnego w Villa Paraiso, oraz pomoc dla uczącej się zawodu młodzieży w Concepción. Bóg zapłać. Pamiętam o Was przy stole eucharystycznym, za co również dziękuję Wam i Waszym Pasterzom.

Szczęść Boże. Biskup Antoni Bonifacy Reimann, OFM